

سایت بررسی می کند:

فرصت های خفته در سازمان ملی کار آفرینی ایران

چشم انداز فرهنگی، اقتصادی و علمی به مقوله کار آفرینی و فعالیت کار آفرینان

سایت گزارش می دهد:

«سرخس» دروازه اصلی ترانزیت ریلی ایران

اهمیت توسعه محور ریلی سرخس برای چین و کشورهای آسیای میانه

مقاله

راهبردهای کشتیرانی جمهوری اسلامی ایران در شرایط تحریم

مرتضی فاخری

یادداشت

هندی ها می گویند؛ بندر چابهار را به هر قیمتی باید حفظ کنیم

توماس بابیچان - هند با ترکیب اقدامات قانونی، نهادی و فناوری، می تواند یک چار چوب چندلایه در برابر تحریم های آمریکا ایجاد و قابلیت عملیاتی و ارزش اقتصادی چابهار را حفظ کند

کشور هند باید از سرمایه گذاری راهبردی در بندر چابهار ایران عقب نشیند و به رغم تحریم های آمریکا، با ایجاد سازوکارهای مصون از تحریم، حضور خود را در این بندر راهبردی واقع در شمال اقیانوس هند، تثبیت کند.

«توماس بابیچان» روزنامه نگار و تحلیلگر تجاری هند نوشت: این بندر نه تنها مجرایبی برای کالاها، بلکه برای عاملیت سیاسی نیز هست و کشورهای منطقه را قادر می سازد بدون عبور از موانع تحمیلی ایالات متحده، با هند و ایران تعامل داشته باشند. از نظر اقتصادی، این بندر نمایانگر یک مدل بالقوه برای راه گذرهای تجاری مقاوم در برابر تحریم در جهانی است که در آن هژمونی مالی به عنوان سلاح استفاده می شود. تحریم های ایالات متحده همچنین محدودیت های کنترل اقتصادی هژمونیک را آشکار می کند. واشنگتن با هدف قرار دادن چابهار، اعتبار خود را به عنوان یک شرک تضعیف می کند و در عین حال دست چین را که همچنان به گسترش بندر گوادر و شبکه دریایی معروف به رشته مروارید ادامه می دهد، تقویت می کند.

برای هند، این عدم تقارن به معنای لزوم ایجاد زیرساخت های اقتصادی مستقل و سازوکارهای مالی است که قادر به حفظ پروژه ها صرف نظر از اجبار خارجی باشند.

نوآوری حقوقی و نهادی در این زمینه بسیار مهم است. هند می تواند قوانین داخلی مشابه قانون انسداد اتحادیه اروپا را تصویب کند و از شرکت های داخلی در برابر تحریم های فراسرزمینی محافظت کند. توافق های دوجانبه با ایران، روسیه و شرکای آسیای مرکزی می تواند کانال های تجاری غیردلاری را رسمی کند، در حالی که یک کار گروه دولتی اختصاصی می تواند راهنمایی هایی در مورد انطباق قانونی و کاهش ریسک تحریم ها ارائه دهد. هند با ترکیب اقدامات قانونی، نهادی و فناوری، می تواند یک چار چوب چندلایه ایجاد کند که قابلیت عملیاتی و ارزش اقتصادی چابهار را حفظ کند. خطرات واقعی هستند: واکنش شدید ایالات متحده می تواند در تحریم های نمادین، فشار سیاسی یا اصطکاک تجاری آشکار شود. هزینه های اقتصادی قابل توجه است، زیرا ایجاد بانک ها، شرکت های دولتی و زیرساخت های دیجیتال مستلزم میلیاردها سرمایه گذاری اولیه است. با این حال، گزینه جایگزین، یعنی واگذاری اختیار استراتژیک و واگذاری نفوذ به چین، بسیار مهم تر است. توازن خطرات به وضوح به نفع نهادهای سازی پیشگرایانه سازوکارهای مقاوم در برابر تحریم است.

در واقع، چابهار به آزمونی برای ظرفیت هند برای پیمایش تقاطع اقتصاد و ژئوپلیتیک در یک سیستم جهانی اجباری تبدیل می شود. این امر دهلی نور را مجبور می کند تا الزامات تجاری را با استراتژی مستقل، توانایی فناوری را با طراحی نهادی و احتیاط دیپلماتیک را با استقلال قاطع تطبیق دهد. موفقیت در اینجا نه تنها تجارت و سرمایه گذاری را حفظ می کند، بلکه هند را به الگویی برای سایر کشورهایی که با فشارهای فراسرزمینی مواجه هستند تبدیل می کند و نشان می دهد که می توان از طریق دوراندیشی، نوآوری و برنامه ریزی استراتژیک، فشار اقتصادی را کاهش داد.

باشما هستیم

باتحلیل های دریایی روزنامه

اقتصاد سرآمد

www.eghtesadsaramad.ir

تلفن: ۰۲۱ - ۸۸۷۶۹۲۲۷ - همراه: ۰۹۱۹۸۵۴۳۹۹۶

سایت تحلیل می کند:

همایش های دریامحور ایران اثربخش هستند؟

همایش های حوزه دریایی ایران از موازی کاری تا اثربخشی

پدیده بسیار موثر در روند رشد و توسعه و تحول است. آنچه در این نوشتار تاکید بر آن است، اهمیت یک همایش هدفمند است و اینکه مدیریت یک همایش، بسیار دقیق و جدی است و نمی توان هر تجمعی را به اسم همایش جازد.

یک همایش موفق اگر سازوکارهای مناسب خود را داشته و روند مدیریتی محکمی را پیش بگیرد، بی شک چنان اثر گذار است که باعث حیرت شود، اما همایش هایی که برگزار می شوند که فقط برگزار شده باشند و فرایند منطقی و معنادار یک همایش پویا و هدفمند را طی نمی کنند، یک بساط صنفی و یک دورهمی برای عکس و قیافه گرفتن است و از درون آن چیزی بیرون نمی تراود.

بررسی همایش های دریایی

برای درک بهتر موضوع، برای مدیریت کلان بر موضوع و برای بهبود شرایط و تقویت آثار همایش های دریایی، شاید یکی از بهترین گزینه ها این باشد که یک رکن دریایی به تمامی همایش ها مدیریت کند. یک نظارت عالی لازم است که بداند کدام همایش برگزار شود و کدام نشود. هر همایش با چه هدفی و با چه میزان از اثر گذاری. تشخیص دهد که فلان همایش باید پسوند علمی بگیرد یا بگیرد. تشخیص دهد که هر همایش دقیقاً کدام مسئله را می خواهد کنکاش و حل کند. تشخیص دهد که به هر روی، می دانیم که چنین تصویری در حوزه دریایی ایران امروز ممکن نیست و مدیریت واحد بر پدیده های دریایی یک تخیل است؛ اما شاید از آنجا که آرزو بر جوانان عیب نیست! طرح آن چندان آزار دهنده نباشد. همایش ها هم مانند هر پدیده دیگر قابل برنامه ریزی و مدیریت و به همین منوال، قابل رصد، ارزیابی و نقد هستند. اگر تصور کنید که چه هزینه ای در سطح کشور در طول سال و سالیان، صرف برنامه هایی به اسم همایش می شود، به اهمیت مدیریت آن بیشتر واقف می شوید و فکر می کنید که بنابر هزینه فرصت، اگر این هزینه ها جای دیگر صرف شود به نفع توسعه دریایی هست یا نیست؟

گروه توسعه - امید اسماعیلی - از وقتی که مباحث توسعه دریایی در ایران جدی گرفته شده است، یک رخداد پیش و بیش از دیگر رخدادها نمود و بروز کرد و آن برگزاری همایش ها با محور و موضوع دریایی است. یک التهاب همایشی اکثر دست اندرکاران دولتی و غیردولتی را در خود فرو برد و هر کس از هر جایی با دسترسی به اندکی بضاعت مالی، یک همایش برپا کرده و می کند. همین امسال، چند همایش کوچک و بزرگ برگزار شد که در ادامه، یک همایش در آبان ماه و دیگری در بهمن ماه قرار است برگزار شود.

به گزارش اقتصاد سرآمد، برای یک تحلیلگر دریایی، همواره این سوالات مطرح است که نتیجه این همه همایش چه بوده است؟ آیا بدنه علمی دریایی کشور، ظرفیت برگزاری این همه همایش با پسوند علمی را دارد؟ این همایش ها چه تفاوت هایی با هم دارند؟ آیا تکرار در تکرار نیستند؟ و از همه مهم تر، توسعه دریایی ایران تا چه اندازه نیازمند برگزاری این همایش هاست؟ خیر و برکت این همایش ها به کی می رسد؟ به دریا و توسعه دریایی یا به افراد خاص!

آیا همایش ها به یک «نون دونی» تبدیل شده اند که یک تیم با عقد قراردادی یک برنامه برگزار می کند که برای او نان دارد و برای دریا آب! آیا روند معین و مشخصی به عنوان یک مدیریت راهبردی بر برگزاری همایش ها حاکمیت دارد یا هر همایشی بدون آنکه جایگاه منطقی در راهبردهای معطوف به هدف داشته باشد، صرفاً به دلیل برخورداری از یک یا چند اسپانسر مالی برگزار می شود؟

این همایش ها در سطح کشور، با محوریت دریا، در یک جهت و هدف معین حرکت می کنند یا هر کدام باری به هر جهت طراحی و اجرا می شوند؟ رابطه بین این همه همایش دریایی چیست و چگونه همدیگر را تکمیل می کنند؟ چرا همایش هایی شروع شده و دیگر ادامه پیدا نکرده است؟ دلیل شروع همایش چه بوده و دلیل عدم تکرار آن چیست؟ در مقابل، برخی همایش ها با پسوند علمی، مسائل های پشت سرهم تکرار می شوند و شماره یک، دو، سه و ... به خود می گیرند.

این همایش ها با پسوند علمی، چقدر علمی هستند؟ واقعا علمی هستند؟ با کدام منطق می توان این ها را علمی نامید؟ همایشی که شروع و پایان آن فقط چندماه است، می تواند علمی باشد؟ می تواند در مسیر تولید دانش بومی، روش های تحقیق و زمان طولانی تحقیق و پژوهش را طی کند؟ آیا مجموعه مقالات و تحلیل های افراد، می تواند به معنای وجه علمی یک همایش باشد؟ مقاله ای که به وسیله یک نفر براساس آندوخته های فردی او نوشته می شود، علمی محسوب می شود؟

و بسیاری سوالات دیگر که در «مدیریت همایش ها» در سطح کشور باید مدنظر قرار گرفته و به آن ها پاسخ داده شود که آنطور که پیداست، کسی نمی تواند پاسخگوی این سوالات باشد؛ زیرا همایش ها هم در سطح کشور، یک سلسله برنامه های کور و دفعی و بی برنامه است. هر بار به وسیله یک گروه تازه نفس برگزار می شود. رابطه ای بین همایش ها نیست. مثال شاهد این ادعا، همین دو همایش پیش روست: همایش دریامحور آبان ماه و همایش دریامحور بهمن ماه! این دو هیچ ارتباطی با هم ندارند؛ نه از نظر هدف، نه از نظر سازوکار اجرایی و نه از نظر همپوشانی و تکامل.

این بی ارتباطی تا جایی است که برگزار کنندگان همایش آبان ماه از همایش بهمن ماه خبر ندارند! شاهد این مدعی نیز جلسهای بود که یکی از برگزار کنندگان یکی از این همایش ها اصرار داشت که بگوید ما داریم اشتباه می کنیم و فقط یک همایش برگزار می شود و آن هم همایش مورد مدیریت اوست! زمانی که اسناد را به او نشان دادیم، از حیرت سکوت کرد!

ارزش علمی همایش ها

با تمام این ها، می دانیم که همایش های علمی - و هر گونه همایش هدفمند دیگر - یک